

לקוטי אמרים

פרק ל עוד זאת ישים אל לבו לקיים מאמר רז"ל
 והוי שפל רוח בפני כל האדם. והוי
 באמת לאמיתו בפני כל האדם ממש אפי' בפני קל
 שבקלים. והיינו ע"פ מארו"ל אל תדין את חבירך עד
 שתגיע למקומו. כי מקומו גורם לו לחטוא להיות
 פרנסתו לילך בשוק כל היום ולהיות מיושבי קרנות
 ועיניו רואות כל התאוות והעין רואה והלב חומד ויצרו
 בוער כתנור בוערה מאופה כמ"ש בהושע הוא בוער
 כאש להבה וגו'. משא"כ מי שהולך בשוק מעט ורוב
 היום יושב בביתו וגם אם הולך כל היום בשוק יכול
 להיות שאינו מחומם כ"כ בטבעו כי אין היצר שוה
 בכל נפש יש שיצרו בו' כמ"ש במ"א. והנה באמת
 גם מי שהוא מחומם מאד בטבעו ופרנסתו היא להיות
 מיושבי קרנות כל היום אין לו שום התנצלות על
 חטאיו ומיקרי רשע גמור על אשר אין פחד אלהי' לנגד
 עיניו. כי היה לו להתאפק ולמשול על רוח תאוותו
 שבלבו מפני פחד ה' הרואה כל מעשיו כמ"ש"ל כי
 המוח שליט על הלב בתולדתו והנה באמת שהיא
 מלחמה גדולה ועצומ' לשבור היצר הבוער כאש להבה
 מפני פחד ה' וכמו נסיון ממש. והלכך צריך כל אדם
 לפי מה שהוא מקומו ומדרגתו בעבודת ה' לשקול
 ולבחון בעצמו אם הוא עובד ה' בערך ובחי' מלחמה
 עצומה כזו ונסיון כזה בבחי' ועשה טוב כגון בעבודת
 התפלה בכוונה לשפוך נפשו לפני ה' בכל כחו ממש
 עד מיצוי הנפש ולהלחם עם גופו ונפש הבהמית שבו
 המונעים הכוונה במלחמה עצומה ולבטשם ולכתתם
 כעפר קודם התפלה שחרית וערבית מדי יום ביום וגם
 בשעת התפלה לייגע עצמו ביגיעת נפש ויגיעת בשר
 כמ"ש לקמן באריכות.